

Дийн Кунц

Бруно

ГЛАВА 1

Все още бях в леглото след прекараната нощ в компанията на половин бутилка качествено шотландско уиски и една блондинка на име Силвия, която хич не се беше представила зле. Никой обаче не може да се прокрадва и да ме дебне, без значение колко съм уморен. Човек трябва да спи изключително леко, ако иска да се задържи в занаята. Чух стъпките близо до леглото си и в следващия миг вече посягах под възглавницата за моя колт 38-и калибър.

Ако не бях празнувал успешното приключване на поредния случай, пердетата и щорите нямаше да бъдат спуснати. Обаче за жалост бяха и аз не виждах нищичко.

Стори ми се, че чух стъпки в коридора към всекидневната, но не бях сигурен. Измъкнах се от леглото и внимателно огледах помещението. Кадифен полумрак, никакъв натрапник. Излязох на пръсти в коридора. Нямаше жива душа.

Тогава съвсем ясно чух как железният лост на вертикалната брава, монтирана на входната ми врата, се измъква от гнездото си в пода. Вратата се отвори и се затвори, и в следващия момент стъпките отекнаха във фойето, а после изтрополяха надолу по стълбището.

Влетях във всекидневната и тъкмо сяха да изляза в антрето, когато се сетих, че съм по долни гащи. Не живея в сграда, където на някого би му пукало особено, ако съм по бельо – боже, комшиите ми дори не биха забелязали – но все пак ми е приятно да си мисля, че нивото ми е по-високо от това на безмозъчните отрепки, които наричам „свои съседи“.

Запалих лампите и видях, че вертикалната брава е отключена. Върнах лоста обратно на мястото му.

Внимателно претърсих апартамента – от клозета до скрина, където държах чаршафите си. Нямаше никакви бомби или други опасни устройства – поне доколкото можех да видя. Проверих спалнята два пъти, тъй като това бе мястото, където бях чул стъпките за пръв път, но помещението беше чисто. Направих си кафе. Първата глътка беше толкова отвратителна, че излях половината в мивката, чудейки се дали ще успее да се провере през старата канализация, без да я задърсти, след което допълних остатъка с малко превъзходно бренди. Така беше по-добре. Моятя закуска.

И така, стоях си аз по гащи на студения кухненски под, загревах

вътрешностите си с алкохол и се чудех кой ли бе проникнал в жилището ми и защо.

Тогава ме осени една неприятна мисъл. Когато натрапникът си отиде, той издърпа лоста на бравата от гнездото му в пода. Това означаваше или че е влязъл в апартамента ми през прозореца, или че е минал през вратата и е спуснал резето след себе си. Последната идея беше абсурдна. Никой няма да тръгне да си усложнява измъкването, ако работата загубее.

Обиколих и проверих всички прозорци. Както винаги бяха затворени. Дори огледах и прозорчето на банята, което има решетки и гледа към една гола стена осем етажа над улицата. През нито един от прозорците не се бе промъквал натрапник.

Ударих се по челото, сякаш така можех да изкопча някаква гениална мисъл и да разнищя мистерията. Обаче нищо не измислих. Реших да си взема душ и да се приготвя за деня.

Може би имах халюцинации. Никога не съм изпитвал онова, което скъпоструващите психиатри наричаха „посткоитуална депресия“. Навярно ставаше въпрос точно за това. В крайна сметка никой не влиза в апартамента ти, успявайки да постигне невъзможното – да отвори безшумно специалната брава на вратата – след което да се промъкне в спалнята ти само за да те разгледа, а после да си тръгне. А и никой от враговете ми не би изпратил подире ми убиец, който би се паникьосал, след като е стигнал толкова далеч.

Привърших с душа към четири и половина и направих упражненията си докъм пет. После отново си взех душ – студен този път – изтърках се енергично, сресах в някакво подобие на прическа рошавата четка, която ми служеше за коса, и се облякох.

Някъде към пет и половина вече се бях напъхал в едно кръчме на Ейс-Спот, а Дороти, сервитьорката, сложи едно уиски с вода пред мен. Миризмата на алкохола ме удари директно в носа.

– Какво да бъде, Джейк? – попита тя.

Гласът ѝ звучеше като трошене на стъкло.

Поръчах бифтек с яйца и двойна порция пържени картопки, след което изстрелях следния въпрос:

– Някой да е разпитвал за мен, Дори?

Тя написа половината от въпроса в тефтерчето си, преди да разбере, че вече бях приключил с поръчката. Някога Дороти е била доста хубавичка уличница, но едва ли някой би казал, че се е славела с ум.

– Не и мен – каза тя. – Ще попитам Бени.

Бени е барманът. Той е по-умен от Дори. В добрите си дни е способен да победи в спор даже тиква. Не знам защо непрекъснато се движа в компанията на разни олигофрени, тъпанари и малоумници. Може би това ме кара да се чувствам по-висш и недостижим, знам ли? Човек, който е достатъчно тъп, за да се мъчи да си изкарва прехраната като старомоден частен детектив в края на двайсети век – века на компютрите, свръхмодерните подслушвателни устройства и надрусаните главорези, които биха убили собствената си баба за петаче – мамка му, той се нуждае от наистина сериозна причина да е доволен от себе си.

Когато Дори се върна, ми донесе отрицателния отговор на Бени заедно с храната. Ометох я, мислейки си за непознатия, който беше влязъл през стената в моята спалня.

След още две големи уискита реших да се прибера вкъщи и да преценя отново ситуацията.

Тъкмо бях стигнал до вратата на апартамента си и напъхвах ключа в ключалката, когато този тип я отвори отвътре и преспокойно си излезе.

– Не мърдай, мамичката ти – изръмжах аз, насочвайки дулото на колта си към голямото му шкембе. Блъснах го навътре към всекидневната, затворих вратата зад нас и запалих лампите.

– Какво искате? – попита той.

– Какво искам аз ли? Виж сега, мой човек, това си е моята бърлога, нали така? Аз живея тук. И последния път, когато погледнах, ти не фигурираше в списъка на живеещите.

Непознатият беше облечен като герой от филм с Богарт и в друг случай бих се засмял, но сега бях толкова бесен, че бих могъл да схрускам някое малко сладко зайче и да го изплюя под формата на амулет за щастие. Той носеше широкопола шапка, наполовина засенчваща лицето му, а палтото му сигурно е било шито за сиамски близнаци. То висеше чак до коленете му, а под него се забелязваха широки развлечени панталони и големи – ама наистина ГОЛЕМИ – протрити маратонки. Е, маратонките не се връзваха много-много с имиджа на Богарт, но пък правеха още по-странен вида му.

Що се отнася до ръста, непознатият ми напомняше на един актьор от миналото – Сидни Грийнстрийт – но с доста повече килца отгоре.

– Не искам да те нараня – каза той. Гласът му звучеше сто пъти по-ниско от този на Дори, но въпреки това имаше същия звук на чупещо се стъкло.

– Случайно да си същият човек, който е влизал тук по-рано? –

попитах аз.

Той поклати глава.

– Никога не съм идвал тук преди.

– Нека да видим как изглеждаш – промърморих и посегнах към шапката му. Той понечи да се отдръпне, откри, че съм по-бърз от него, и се опита да ме удари в гърдите. Аз обаче успях да сваля шапката му, след което юмрукът му се стовари на рамото ми, вместо в сърдечната област, където се целеше първоначално.

Ухилих се, погледнах мутрата му и усмивката веднага замръзна на устните ми. Успях само да промълвя:

– Мили боже!

– Достатъчно! – Лицето му се беше изкривило, а големите квадратни зъби се подаваха над черната му уста.

Бях притиснат до стената. Но въпреки че бях уплашен – може би за пръв път от години – нямах намерение да го оставя да си тръгне. Ако заплахите ми се окажеха напразни, една гореща целувка от колта щеше да свърши чудесна работа – или поне така се надявах.

– Кой... какво си ти? – попитах.

– Беше прав първия път. Кой.

– Отговори ми тогава.

– Можем ли да поседнем? Ужасно съм уморен.

Оставих го да седне, но аз останах прав, за да мога да реагирам бързо, ако се наложи. Той отиде до канапето и се просна на него, а междувременно аз успях да го огледам по-добре. Приличаше на мечка. При това огромна – не някое малко сладко меченце, а великан с височина над два метра. Раменете му бяха много широки, а под раздърпаните дрехи сигурно се криеше гръден кош като варел и крака като дървесни стволоче. Лицето му наподобяваше гранитен блок, изваян от скулптор единствено с помощта на нож за масло, карфица и захабена отвертка. Очите му бяха разположени дълбоко, а челюстта му бе по-яка и от тази на Шварценегер. Всичко това беше покрито с козина.

Ако не бях свикнал да гледам следобедни шоута по телевизията – всички тези програми със съпрузи, изневеряващи на жените си с техните майки, и отвлечени от извънземни травестити-стоматолози, тогава със сигурност щях да се смачкам като картонена чашка от вида на говорещата Баба Меца. Но ако си се срещал с отрепките, които се навъдиха по нашите улици през деветдесетте, със сигурност си станал по-жилав от Сам Спейд и Филип Марлоу.

– Хайде, разпрaviaй – наредих.

– Казвам се Бруно – отвърна ми мечката.

– И?

– Ти ме попита само кой съм.

– Не ми се прави на хитър.

– Значи не си бил буквален.

– Кога?

– Когато ме попита кой съм аз, всъщност искаше да получиш обща информация, по-широк спектър от данни.

– Ей, знаеш ли, че мога да ти гръмна тиквата за това? – процедих през зъби.

Той като че ли се изненада и се размърда неспокойно на канапето, при което пружините заскърцаха.

– За какво?

– За това, че говориш като шибан счетоводител.

Той се позамисли.

– Добре. Защо пък не? Какво ли пък имам да губя? Тръгнал съм по следите на Греъм Стоун – онзи, когото си чул тук преди няколко часа. Той е издирван за едни престъпления.

– Какви престъпления?

– Няма да ги разбереш.

– Виж какво, приличам ли ти на човек, отраснал в женски манастир, който няма представа що е грях? Нищо от онова, което е способен да направи някой изрод, не може да ме изненада. И така, как този тип Стоун е успял да влезе тук? Ами ти?

Той се поколеба за момент и трябваше да размахам демонстративно пистолета пред носа му, за да го накарам да заговори.

– Май няма никакъв смисъл да го крия – започна Бруно. – Всъщност ние двамата дойдохме от друга вероятност.

– Ъ? – Бях зяпнал като надрусан почитател на „Грейтфул Дед“ по време на техен концерт.

– Друга вероятност. Друга линия на времето. Греъм Стоун е от друга Земя, която е част от безкрайната редица възможни светове, съществуващи паралелно един до друг. Аз пък идвам от един по-различен свят от неговия. Виждаш ли, ти си се превърнал в пресечна точка на времевите енергии. Ако това ти се случва за пръв път, то талантът ти трябва да е нов. Освен това не си каталогизиран – в наръчника не пише нищо за теб. В случай че беше стар талант...

Изсумтях няколко пъти, преди той да се сети да замълчи. Накарах го да ми налее чаша уиски и след като го изпих, се осмелих:

– Обясни ми тази... ъ-ъ-ъ, способност, която съм придобил. Май не ми е много ясна.

– Това значи, че си способен да пътуваш през вероятностите от една Земя до друга. Но единствените портали, през които можеш да преминеш, са тези живи същества, които по някакъв начин абсорбират времевата енергия и я разсейват без опасност от експлозия.

– Експлозия...

– Да. Това може доста да обърка нещата.

– Колко да ги обърка? Много?

– Няма значение, важното е, че ти си един от онези надарени хора, които не експлодират.

– Много се радвам да чуя това.

– Ти създаваш портал като – ами, подобно на някаква духовна аура – в радиус от шест метра във всички посоки.

– Сериозно? – попитах вцепенено.

– Не всички възможни светове имат такива надарени създания като теб, следователно и безкрайната редица от вероятности не е напълно достъпна за нас.

Допих си уискито и ми се прииска да схрускам чашата. „Значи има някаква друга Земя, където интелигентните мечки са господстващият вид?“ Повече не можех да хвърлям вината за откачените събития върху горещата нощ, прекарана със Силвия. И най-известният психиатър на света не би успял да ме убеди, че посткоитуалната депресия може да бъде нещо такова.

– Не точно господстващ вид – каза Бруно. – Но в моята линия на вероятностите имаше ядрена война с ужасни мащаби скоро след приключването на Втората световна война. В крайна сметка науката оцеля, но едва ли същото би могло да се каже за повечето хора. За да оцелеят като раса, те е трябвало да стимулират интелект у по-низши видове и да овладеят до съвършенство генното инженерство, за да създадат животни с човешка интелигентност и сръчност.

Той вдигна ръцете си, които завършваха с къси и дебели пръсти – по-скоро лапи. Размърда ги пред очите ми и ми демонстрира всичките си квадратни зъби в една широка, тъпанарска усмивка.

– Ако по някакъв начин можех да си уредя среща със Стивън Спилбърг – рекох, – двамата щяхме да станем адски богати.

Онзи се намръщи.

– Стивън Спилбърг? Бащата на космическите пътешествия?

– Какво? Не, бе, филмовия режисьор.

– Не и на моя свят.

– Искаш да кажеш, че на твоя свят Спилбърг е откривателят на космическите пътешествия?

– Също и на сладоледеното кисело мляко.

– Сериозно ли?

– И на антигравитационните ботуши, и на пуканките за микровълнова печка. Той е най-богатият човек в историята.

– Разбирам.

– Както и архитект на световния мир – изрече Бруно почтително.

Седнах. Това, което чух, май ми дойде в повече. Докато логичните изводи от думите на пришълеца си пробиваха с усилие път през дебелата ми катуна, успях да формулирам следния въпрос:

– Означава ли това, че идиотските същества от хиляди различни светове ще започнат да изникват около мен отсега нататък?

– Не съвсем – беше отговорът. – Първо, не съществуват чак толкова сериозни причини някой да посети твоя свят – или който и да било друг въпреки. Има толкова много алтернативни реалности, че е почти невъзможно трафикът да се натовари в някоя от тях. Освен ако не е някаква толкова необикновена Земя, че да служи като примамка за туристите. Обаче няма за какво да се притесняваш – твоята Земя изглежда съвсем скучна и тривиална, съдейки по апартамента ти.

Пуснах покрай ушите си последното и казах:

– Но представи си само, че се разхождам по улицата, когато някой реши да се прехвърли. Това няма ли да предизвика някаква бъркотия?

– Едва ли – реагира Бруно. – Когато онзи се прехвърли за пръв път, ти даже не го видя. Ние се появяваме постепенно в полето на възприятията ти също като някой, когото наблюдаваш с периферното си зрение, а това изобщо не изглежда странно или свръхестествено.

Накарах го да отиде и да ми донесе още уиски. След третото настроение ми се подобри.

– Каза, че си нещо като ченге, нали? – попита го.

– Наистина ли?

– Почти. Спомена, че този Стоун е издирван за не знам какво си престъпление. Ако не си примерен гражданин, изпълнен с желание да бъде полезен, то най-вероятно си ченге.

Той извади една значка от джоба на палтото си и ми я показа: ПОЛИЦИЯ НА ВЕРОЯТНОСТИТЕ. Когато прокара палец по повърхността ѝ, думите избледняха и се показа снимката му.

– Ето, сега наистина трябва да вървя. Грѐм Стоун е твърде опасен,

за да бъде оставен на свобода тук.

Съвсем наблизно до мен се намираше дистанционното за уредбата. Избрах един диск и започнах да усилвам звука, докато Бруно се изпращаше и слагаше абсурдната си шапка. Когато парчето на „Батърфийлд Блус Бенд“ загърмя с всичка сила, пуснах един куршум в канапето до него, случайно пробивайки дупка в палтото му.

Той седна моментално на мястото си.

Намалих звука.

– Какво искаш? – попита.

Трябваше да призная, че се оказа доста хладнокръвен. Дори не си погледна палтото, за да провери на какво разстояние от тялото му всъщност е минал куршумът.

Вече бях заел позицията.

– Ще имаш нужда от помощ. Аз познавам това урбанизирано бунище, из което щъкат какви ли не отрепки. Ти – не.

– Имам си моите приспособления.

– Приспособления? Ей, ти не си Шерлок Холмс във викторианска Англия, мой човек. Това е Америка през деветдесетте – огромни градове! Тук изяждат мечките като теб на закуска.

Бруно изглеждаше угрижен.

– Не съм запознат подробно с тази реалност...

– Тогава ще имаш нужда от мен – казах, насочил колта си към него.

– Добре, давай тогава – рече рязко. Ако можеше да ме докопа, със сигурност щях да разбера колко бързо могат да се движат тези огромни юмури.

– Работата е там, че аз всъщност съм частен детектив. Никога не съм харесвал полицаите със значки като теб, но и никога не съм отказвал да работим в съдружие, ако имам печалба от това.

В началото му се искаше да отхвърли предложението ми, но в следващата секунда се замисли.

– Колко?

– Да кажем, две хиляди за цялата работа.

– Две хиляди долара.

– Или два чифта от антигравитационните ботуши на Спилбърг, ако случайно си носиш от тях.

Той поклати глава.

– Забранено е да се пренасят революционни технологии през линиите на вероятностите. Случват се лоши неща.

– Какви например?

– Малки момиченца изведнъж се самозапалват в Ню Джърси.

– Не ме прави на глупак.

– Съвсем сериозен съм. – Изглеждаше сериозен, няма спор – по мечешки суров, по мечешки намусен. – Последствията са непредсказуеми и често фатални. Вселената е мистериозно място, както знаеш.

– Ами! Не бях забелязал. И така, ще сключим ли сделка за две хиляди долара?

– Добре се справяш с пистолета – каза Бруно. – Добре. Съгласен съм.

Беше приел сумата прекалено лесно. Замислих се.

– Я по-добре да ги направим три хиляди – рекох.

Той се ухили.

– Добре.

Дадох си сметка, че парите не означават нищо за него – поне не и парите от тази вероятностна линия. Можех да поискам още. Обаче надали щях да изкопча повече от моята Баба Меца. Вече беше въпрос на принципи.

– В аванс – казах аз.

– Имаш ли някакви пари в себе си? – попита той. – Трябват ми, за да разбера какъв тип банкноти използвате.

Извадих двеста от портфейла си и ги лепнах на масичката за кафе пред него.

Той подреди двайсетачките и петдесетачките на масичката, после от джоба на панталона си извади нещо, което приличаше на малък фотоапарат. Направи снимки на банкнотите и в следващия миг техните пълни копия се показаха от процепа, намиращ се отстрани на уреда. Подаде ми ги и зачака моята реакция.

Бяха свършени банкноти.

– Обаче са с едни и същи серийни номера – оплаках се аз.

– Така е. Но никой няма да разбере. Фалшификаторите биват залавяни, защото правят хиляди копия с едни и същи серийни номера. Ти имаш само две от всяка. Ако ти се намират повечко пари в брой, ще копирам и тях.

Изрових скрития си финансов резерв от кутията, намираща се под фалшивото дъно на кухненския шкаф. След няколко минути вече разполагах с моите три хиляди. Когато занесох всичко обратно в скривалището заедно с оригиналните двеста от портфейла ми, си казах: „Е, сега вече можем да потърсим Стоун.“

ГЛАВА 2

На здрачаване, когато снегът бе започнал да се сипе и преследването вече беше в разгара си, ние бродехме по една уличка на около два километра от моя апартамент.

Бруно извади от джоба си сребристия предмет, който доскоро бе представлявал полицейската му значка, а сега очевидно изпълняваше други функции. Той изръмжа одобрително при гледката на блещукащата оранжева светлина. Тя показвала, обясни ми той, остатъчната времева енергия, която Стоун излъчвал, и промяната на цвета означавала, че се приближаваме все по-близо до плячката.

– Страхотна джунджурийка – отбелязах аз.

– Поредното изобретение на Спилбърг.

Когато излязохме от бърлогата ми, дискът беше жълт, докато сега преминаваше в нюансите на тъмно оранжевото.

– Все по-близо сме – рече Бруно. Той огледа преценяващо ръба на устройството, където бяха започнали промените в цвета, и изсумтя със задоволство. – Хайде да тръгнем по онази алея.

– Абе, не е най-добрата част на града, ама щом казваш...

– Опасно е, а?

– Навярно не и за двуметрова мечка с футуристични оръжия.

– Добре.

Той се прегърби, свивайки се в широкото си палто и огромната си шапка, отчаяно опитвайки се да мине за извънредно едър брадат мъж, наведе глава и пое напред. Последвах го, приведен заради режещия вятър и бомбардиращия ни сняг.

Алеята водеше към уличка, от двете страни, на която се редуваха автомобилни гробища, компании за индустриално оборудване и всевъзможни складове, както и съоръжения, за които човек не можеше да каже със сигурност, че служат като прикритие за незаконните дейности на мафията (какви то най-вероятно бяха). Един от складовете представляваше занемарена постройка; стъклата на двата ѝ прозореца, разположени високо над улицата, бяха изпочупени.

Бруно отново извади уреда и огледа сградата.

– Там – каза той.

Дискът излъчваше меко червеникаво сияние.

Пресякохме улицата, оставяйки черни следи в белия сняг. От

улицата се виждаха два входа – единият представляваше обикновена врата, а другият бе достатъчно голям, за да могат през него да минават камиони. И двата бяха здраво заключени.

– Мога да я строша без усилия – казах, показвайки катинара на по-малката врата.

– Така или иначе Стоун е на горния етаж – заяви Бруно, след като провери устройството си. – Да опитаме да се промъкнем.

Започнахме да се изкачваме по противопожарната стълба, впивайки пръсти в леденостудените перила, тъй като стъпалата бяха много хлъзгави. Някой вече беше насилвал вратата и сега тя висеше навън, поклащайки се на хлабавите си панти. Влязохме вътре и застинахме в безмълвието на мрака, напрягайки слуха си.

Накрая ми писна и включих фенерчето си – не бях като Бруно, който можеше да вижда в мрака. Бяхме застанали в средата на обширна галерия, а пред нас зееше отворената паст на някаква шахта, водеща очевидно до приземния етаж на сградата.

В този момент, на трийсетина метра вляво от нас, чухме силно изтопяване, все едно някой разтърсваше торба с кости. Веднага се насочихме към източника на звука и открихме само дървена стълба, която продължаваше да вибрира, след като някой бе слязъл по нея.

Надникнах в шахтата, но Стоун не се виждаше никакъв. Понеже не бяхме чули нито една от вратите на долните етажи да се отваря, решихме да го последваме.

След десет минути вече бяхме проверили всички празни кашони, купчините изпочупени машинни части, всички празни помещения, разположени на задната стена на зданието. От този мъряч Стоун нямаше и следа. Предните врати все още си бяха заключени отвътре.

Никой от нас обаче не посмя да прибере оръжието си. Бях заменил изстреляния патрон в моя „Смит и Уесън“ и сега разполагах със зареден догоре пълнител.

Оръжието на Бруно не приличаше на нищо, което съм виждал преди, обаче той ме увери, че било смъртоносно.

– „Дисни“ е – каза. – „Дисни 780 Дет Хоуз“.

– „Дисни“ ли?

– Да, от Уолт Дисни. Най-добрият производител на оръжие в света.

– Сериозно?

– Да, не го ли знаеш?

– Моят е „Смит и Уесън“.

– А, хората с хамбургерите.

Свих вежди.

– Моля?

– Нали знаеш – златистите арки на Смит и Уесън. Имат закусвални по целия свят.

Заряха разговора. Някои от алтернативните реалности около нас са наистина идиотски.

До ушите ми достигнаха едва доловими звуци на хевиметъл. Те сякаш се бяха появили изневиделица и сега извираха от въздуха край нас, но когато огледах по-внимателно обстановката, забелязах стара врата, боядисана в същия цвят като стената. Отворих я предпазливо и се взрях в черните дълбини. Режещи китари, плътен клавиър, гръмотевични барабани. Заслизах по стълбите, а Бруно ме последва.

– Откъде идва тази музика? – попита моят приятел мечок.

Изобщо не ми харесваше как дъхът му облива врата ми, но не се оплаквах. Докато той беше зад мен, нямаше опасност някой да се промъкне незабелязано зад гърба ми.

– Може би под сградата има мазе, където свирят... или пък са в някоя съседна постройка, свързана с тази.

– Кой?

– Бандата.

– Коя банда?

– Откъде да знам коя банда? Тази, която свири.

– Обичам бандите – каза той.

– Браво на теб.

– Много обичам да танцувам – продължи мечката.

– В цирка ли?

– Къде?

Дадох си сметка, че можех да го обидя. В крайна сметка той беше интелигентен мутант, ченге на вероятностите, а не някоя от нашите мечки, които карат колело в цирка или изпълняват разни номера. Не ми изглеждаше готов да танцува на арената – във всеки случай не повече от това да носи къса поличка и да кара акробатичен велосипед.

– Приближаваме се – информира ме Бруно, докато продължавахме да слизаме по стълбите, – но Стоун не е тук.

Уредът все още не бе станал кървавочервен.

– Оттук – казах, щом стигнахме подножието на стълбището и се озовахме във влажното, зловонно и осеяно с боклуци мазе на изоставения склад. Подземието миришеше на урина и мърша и изглеждаше идеално за възникването на вирус, способен да затрие впоследствие цялото

човечество.

Отправих се по посока на пронизителните звуци, каращи тий-нейджърите да тресат глави и да развяват коси, проверявах всички помещения по пътя ни и разгонвах пълчищата плъхове, паяци и всевъзможни други гадини. Сигурно даже Джими Хофа се намираше някъде тук. Или Елвис – обаче странен, мъртвешки блед Елвис, с изключително остри зъби, червени очи и ужасно зъл нрав.

В най-усойния и миризлив ъгъл на помещението намерих стара дървена врата с железни панти. Беше заключена.

– Отдръпни се – казах на Бруно.

– Какво ще правиш?

– Ще пробвам да поосвежа обстановката – изгърсих и гръмнах картината на вратата.

Когато адският шум най-накрая заглъхна, Бруно каза:

– Всъщност аз разполагам с доста по-добри приспособления, които могат да постигнат същия ефект.

– Да вървят по дяволите – беше отговорът ми.

Отворих вратата само за да открия друга зад нея. Този път желязна. Относително нова. Нямаше нито дръжка, нито ключалка от нашата страна. Предназначението на двойните врати вероятно бе да изолират тази сграда от съседната, така че беше невъзможно да се мине от едното място на другото без помощта на хора, действащи съгласувано от двете страни.

Пристъпвайки напред в светлината от фенерчето ми, Бруно рече:

– Остави на мен.

От поредния джоб на широкото си палто той извади десетсантиметрова пръчка от зелен кристал и я тръсна, все едно беше термометър.

Чух как инструментът започна да звъни – навярно съвсем скоро щеше да стане неуловим за човешките уши, а кучетата щяха да побеснеят, щом го чуят. Странна работа, но можех да се закълна, че усещам вибрациите на проклетото нещо с езика си.

– Езикът ми трепти – изфъфлих аз.

– Естествено.

Той допря кристалната пръчка до стоманената врата и невидимите ключалки се отключиха с тройно изщракване.

Езикът ми беше спрял да вибрира. Бруно напъха кристалната пръчка обратно в джоба си и отвори желязната врата.

Намирахме се в тоалетна. Бяхме сами. Вратите на две от кабинките зееха полуотворени, два от писоарите, изглежда, бяха затруднили

надрусаните си клиенти със своята неподвижност, превръщаща ги в трудни за уцелване мишени, а умивалникът беше толкова мръсен, сякаш в него редовно се къпеха въглищари. Да не говорим за напуканото и осеяно с мазни петна огледало, в което аз и спътникът ми приличахме на нацупени стари моми, нацапотени за селския панаир.

– Каква е тази музика? – почти изкрещя Бруно. Наистина беше необходимо да се крещи, защото данданията се чуваше съвсем наблизко.

– „Металика“.

– Не става много за танцуване – оплака се той.

– Зависи на колко си години.

– Не съм толкова стар.

– Така е, обаче си мечка.

Всъщност аз харесвах донякъде хевиметъла. Той прочиства синусите ми и ме кара да се чувствам безсмъртен. Ако я слушам твърде много обаче, ще започна да ям живи котки и да стрелям по хората, чиито имена ме дразнят. Друго си бяха джазът и блусът. Но в малки дози здравият рок е хубаво нещо, пък и бандата в този клуб не беше никак зле.

– Сега какво ще правим? – извика Бруно отново.

– Прилича ми на бар или на някакъв клуб – отговорих му. – Отиваме там и го търсим.

– Не и аз. Искам да кажа, че няма проблем да вървя по улицата, особено посред нощ, на разстояние от хората, така че да не могат да разгледат лицето ми. Ако вляза в този бар обаче, дистанцията ще е прекалено малка. Стоун също едва ли би се набутал там. Той изглежда почти като човек, но някой може да стане подозрителен. Първо, Стоун изобщо не трябваше да се отправя в непроучена времева линия като тази. Това беше отчаяна стъпка от негова страна – аз почти го бях спипал.

– Е, ами какво ще правиш тогава?

– Ще остана тук – в една от кабинките, Ти провери терена. Ако не е там, ще се върнем в склада и ще продължим нагоре по улицата.

– Да си заслужи парите, а? – казах, докато оправях вратовръзката си пред огледалото.

През това време Бруно влезе в една от кабинките и затвори вратата.

– Боже всемогъщи! – чу се оттам.

– Какво има? – позаинтересувах се.

– Абе, хората от този свят имат ли изобщо някакво уважение към чистотата?

– Някои от нас – да.

– Това е отвратително.

- Пробвай другата кабинка – посъветвах го аз.
- Да, но какво ли ще намеря пък там? – изръмжа Бруно.
- Няма да се бавя – обещах и напуснах зловонната тоалетна, за да търся Греъм Стоун.

ГЛАВА 3

Положих доста усилия, докато успея да се измъкна от тоалетната, защото помещението беше пълно с народ. Знаех как изглежда Греъм Стоун – бях видял образа му благодарение на променящата се значка на Бруно – и сега бях наясно какво да търся. Метър и осемдесет висок, бледо лице, лъскава черна коса, кристалносини очи, които изглеждаха пусати като сърцето на данъчен агент, и тънки устни – сигурен белег на жестокост. Огледах внимателно тези около мен, елиминирах ги като потенциални Стоуновци и се заех да си проправя път по-навътре сред тълпата от беснеещи метал маниаци, които се наливаха с бира, развяваха коси, тресяха глави, опипваха гаджетата си, пушеха трева и ме гледаха така, все едно щях да се опитам да им пробутам екземпляр на християнското списание „Уочтауър“ и да се опитам да им втъпля, че Исус Христос е техният спасител.

Съвсем скоро обаче се убедих, че никак не е лесно да намериш определено лице в тази тълпа. Непрекъснато нещо ме отвлечаше от задачата ми. Ярки светлини избухваха през няколко минути и аз не можех да се движа, докато не изгаснеха. Щом изчезнеха, по стените и тавана започваха да се прожектират откъси от филми на ужаса. Десетина минути след като бях започнал да оглеждам клиентите, обхождайки пространството около бара и сцената, забелязах Греъм Стоун да си пробива път към осветената врата в далечния десен ъгъл на помещението.

Надписът над нея гласеше „Офис“, а на нея висеше табелка, на която пишеше: „Само за персонала“. Беше наполовина открехната и аз влязох вътре, без много да му мисля, с ръка, пъкната в джоба на якето, където държах револвера си.

Озовах се в къс коридор, от двете страни, на който имаше врати, всичките затворени. Почуках на първата и когато чух женски глас да казва: „да“, смело я отворих и влязох в стаята.

Тя беше симпатична червенокоса, облечена в трико, и изпълняваше балетни стъпки пред огледалото на фона на „Мегадет“. Десетина стола бяха подредени до стената и на всеки от тях бе поставена по една вентрилокуистка¹ кукла. Някои държаха банани в дървените си ръце.

Не исках да науча нищо повече за това място.

– Съжалявам – казах. – Сбъркал съм стаята. Затворих вратата и се

1. Вентрилокуист – човек, който говори със стомаха си. – Б. пр.

насочих към другата страна на коридора. Натиснах дръжката и отворих.

Греъм Стоун беше там. Стоеше до някакво бюро и ме гледаше втренчено със студените си очи. Пристъпих вътре, затворих вратата и извадих револвера си от джоба, за да съм сигурен, че той ще разбере сериозността на ситуацията.

– Застани неподвижно – наредих му.

Той не помръдна, нито ми отговори. Когато тръгнах към него обаче, пристъпи встрани. Размахаш патлака си, но той изобщо не му обърна внимание. Стоун ме гледаше с безразличие.

Направих няколко крачки към него и той също помръдна. Бруно ми беше казал, че не е задължително да го опазя жив и здрав. Всъщност пришълецът даже ми беше намекнал, че всяка проява на милосърдие от моя страна ще бъде посрещната с цялата неистова ярост, на която е способен мечок с такива размери и маса като Бруно. Затова прострелях Греъм Стоун директно в гърдите – нямаше откъде да знам на какво е способен този злодей.

Куршумът се заби в плътта му и той се преви надве, надвесен над бюрото, строполи се на пода и... започна да се смалвява. За по-малко от шест секунди от него не остана нищо повече от купчина салфетки, изрисувани така, че да наподобяват човек. Триизмерна змийска кожа, която, след като бе изхлузена изглеждаше смразяващо истинска. Огледах внимателно останките. Никаква кръв. Никакви кости. Само пепел. Погледнах своя „Смит и Уесън“. Моят до болка познат револвер. Не някакъв си „Дисни 780 Дет Хоуз“. Което означаваше, че това пред мен не беше истинският Греъм Стоун, а нещо друго, удивителна имитация, не по-малко убедителна от неустойчивостта, с която се беше разпаднала преди минута. Преди да се замисля по-сериозно по този въпрос, се втурнах обратно в коридора. Никой не беше чул изстрела. Майсторите на трашметъла от сцената в момента изпълняваха сносен кавър на парче на „Мегадет“, осигурявайки ми по този начин чудесно прикритие.

А сега какво?

Педантично проверих и останалите две стаи по коридора, откривайки Греъм Стоун и в двете от тях. Смачках го с лекота между пръстите си в първата от тях, а ми изглеждаше не по-малко солиден от лицата на президентите, изсечени на връх Ръшмор... Какво да се прави – и той се оказа кух като образа на всеки политик. Във втората стая го елиминирах със страхотен ритник в чатала.

Когато отново се добрах до дансинга на заведението, бях бесен. Когато гръмнеш някого, очакваш да се изсипе на пода като купчина тухли

и да си остане там. Така се играеше играта. Изобщо не ми харесваха тези евтини номерца.

Нахълтах в тоалетната и почуках на вратата на кабинката, където беше наврял Бруно. Той излезе оттам – шапката му продължаваше да бъде нахлупена ниско над очите, а яката на ризата му бе закопчана догоре.

– Абе, хора, знам, че ви мързи да си давате зор за дребните неща, ама защо поне не пускате водата в тоалетната? – възмути се той.

– Има проблем. – Не обърнах никакво внимание на тирадата му аз и му разказах за тримата Греъм Стоуновци. – Чакам обяснение.

– Не исках да ти казвам за това. – Мечокът изглеждаше смутен. – Страхувах се, че ако те уплаша, ще намаля работоспособността ти.

– Моля? Какво да ми кажеш?

Той сви широките си рамене.

– Ами, Греъм Стоун не е човешко същество.

Едва не се изсмях.

– То и ти не си.

Май го засегнах. Почувствах се пълен идиот.

– До известна степен аз съм човек – заобяснява ми спътникът ми. – Определено количество заимстван генетичен материал, който... Но да оставим тази тема. Това, което трябваше да ти кажа, е, че Греъм Стоун всъщност не идва от някоя алтернативна Земя. Той е извънземен пришълец. От съвсем друга звездна система.

Приближих се до умивалника и напписах лицето си със студена вода. Нямахме много полза от нея.

– Разкажи ми – настоях.

– Не мога да ти кажа цялата истина – рече ми той. – Ще отнеме твърде много време. Но Стоун е извънземен. С хуманоиден вид, като изключим моментите, когато си прекалено близо до него и можеш да видиш, че няма никакви пори например. И ако разгледаш внимателно ръцете му, ще забележиш къде точно е бил ампутиран шестият му пръст, за да може да мине за човек.

– Белегът от ампутация на шестия пръст – казах саркастично аз. – Най-сигурният начин да различиш извънземния пришълец сред нас.

– Да, точно така. Цял кораб с подобни на него същества се разби на една от вероятностните линии преди около седем месеца. Изобщо не можахме да установим контакт с тях. Те са изключително враждебни и много особени. Като цяло имахме усещането, че сме се сблъскали с някакъв вид междупланетни мегаломани. Всички бяха унищожени, с

изключение на Греъм Стоун. Той успя да се измъкне.

– Добре де, ако е пришълец, защо тогава името му е английско?

– Това е първото име, с което се опита да мине за човек. След това имаше и други. Очевидно дори и един извънземен усеща, че това да бъдеш англичанин определено има класа и стил Пък и е така на осемдесет процента от времевите линии. Макар че има няколко свята, където еталонът за класа и стил е да си островитянин от Тонга.

– И какво толкова е направил той извънземен, че да заслужи смъртно наказание? – замислих се. – Може би, ако положим усилия да проумеем...

– Бяха положени такива усилия – прекъсна ме хладно мечката. – Една сутрин, когато лекарите отишли в лабораторията за продължаване на изследванията, намерили цялата нощна смяна мъртва. Гъбести образувания, подобни на паяжини, покривали устите, ноздрите, очните им кухини... Можеш ли да си представиш ситуацията? Оттогава не е правил такива неща, но не мислим, че е изгубил възможностите си да го стори.

Върнах се при умивалника и погледнах отражението си в огледалото. Някакъв тип влезе и се насочи към писоарите. Щом го видя, Бруно мигом се напъха отново в кабинката и затръшна вратата.

– Оуюк! – изръмжа той, но непознатият не обърна никакво внимание на мечешкия глас.

Разполагах с три минути да разгледам безценната си мутра в огледалото, докато метълистът не се разкара от тоалетната. Тогава Бруно отново се появи.

– Слушай – започнах. – Да предположим, че Стоун се е намирал на пет-шест метра от мен, в някой от офисите, докато аз съм се бързал с онези хартиени примамки или каквото там представляват. Той вече сигурно се е измъкнал сто пъти от тази реалност.

– Не – каза Бруно. – Ти си приемник, а не предавател. Той ще трябва да открие някой с обратния талант на твоя, преди да успее да се измъкне от тази времева линия.

– Има ли и други?

– Засякох още два в града.

– Можем направо да отидем при онези двамата и да го причакаме.

– Едва ли – мечокът беше скептично настроен. – По-скоро той ще се установи тук и ще се опита да създаде коридор за себе си. Това ще му осигури по-добра база, от която да нанася удари върху другите континууми.

– Стоун способен ли е на такава нещo?

– Казах ти вече, че е опасен.

– Да се размърдаме тогава – казах, обръщайки се към металната врата, водеща към подземиято на склада в съседство.

– Ти си невероятен – каза ми Бруно.

Завъртях се към него и го изгледах подозрително, опитвайки се да открия и най-малката следа от сарказъм. Не можех да преценя какво си мисли.

– Невероятен? Аз – невероятен? Слушай, един мъж не казва на друг, че е невероятен, особено пък ако са в банята.

– Защо?

– Няма значение защо – сопнах се, опитвайки се да не се разбеснея.

– Добре де, аз не съм мъж – аз съм мечка.

– Но си мъжка мечка, нали така?

– Е, да.

– Тогава престани с тези „невероятни“ простотии.

– Всичко, което исках да кажа, е, че в рамките само на два часа ти възприе съществуването на паралелните светове, на интелигентните мечки, на времевите линии и на пришълец от други светове. И изобщо не изглеждаш потресен от това.

Заявих направо:

– Вчера си прекарах супер и си пийнах яко. Прекарах шест активни часа в леглото с една страхотна блондинка на име Силвия. Изяхох два бифтека, половин дузина яйца и планини от пържени картопки. Изхвърлих всяка капка напрежение, която бях натрупал при изпълнението на последната си задача. Аз съм пречистен човек. Мога да приема всичко тази вечер. Никой никога не ми е подхвърлял нещо, с което да не мога да се справя, и днес няма да е първото изключение от правилото. Освен това имам три хиляди долара, заложен на карта, които трябва да изкарам – нищо няма да спомена за онова мъничко нещо, наречено „гордост“. Затова нека се разкараме по-скоро оттук.

Насочихме се към стоманената врата, минахме през дървената зад нея и се озовахме в мазето на изоставения склад.

ГЛАВА 4

Когато най-накрая излязохме отново на улицата, открихме, че докато сме били в склада и клуба, е продължило да вали. Снежната покривка бе дебела повече от два сантиметра и снежинките яростно се блъскаха в нас, полепваха по дрехите ни, жилеха лицата ни. Изпсувах, но Бруно просто приемаше ситуацията, без да се оплаква.

Хилядолетие по-късно, както ми се стори, на десет милиона километра от метъл кръчмата, където почти бях сгащил Стоун, се натъкнахме на едно от пъклените дела на прищълеца. Петима тийнейджъри лежаха на алеята, целите покрити с бели гъбести паяжини, растящи от устите, очите, ноздрите им.

– От това се боях – каза Бруно.

– Не го приемай много навътре – помъчих се да го успокоя, навеждайки се над трупове. Не изглеждаха никак симпатични. – Те са убийци. Престъпници. Членове на някаква улична банда. Ще застрелят сестра ти така лесно, все едно си хапват поничка. Някаква нова банда са – не съм ги срещал досега. Виждаш ли кобрата, която всеки е татуирал на ръката си? Навярно са се опитали да нападнат Стоун и е станало като в пословицата – който копае гроб другиму, сам пада в него. Този Греъм. Стоун поне веднъж е свършил хубава работа. Сега те няма повече да крадат пари от възрастни жени и да пребиват пенсионерите, за да им свият часовниците.

– Същата работа. Обаче трябва да преместим трупове. Не трябва да ги оставяме тук, където всеки може да ги намери. Навярно ще има много въпроси какво точно ги е убило, а тази вероятностна линия още не е готова да бъде включена към общността на тези, които пътуват през световите.

– Защо така?

– Нямаме ви доверие.

– Добре... какво предлагаш?

Той извади странния пистолет от джоба си, нагласи регулатора на циферблата, след което изпепели всички мъртви гангстерчета. Прав беше за „Дисни 780 Дет Хоуз“ – наистина той бе майката на всички лъчехи оръжия.

Започнахме да разпръскваме сивата пепел с крака и докато вятърът я разнасяше, изобщо не се чувствах добре. Не спирах да си напомням за

трите хиляди долара. За Силвия. И за вкуса на хубавото шотландско уиски. И как ще изгубя всички тези неща, ако самообладанието ми ме предаде. Защото, разбирате ли, ако частният детектив отстъпи веднъж, с кариерата му е свършено завинаги. С кариерата или с живота му.

След като снегорините поразчистиха пътищата, тръгнахме по средата на улицата, където не трябваше да се борим с навалелия сняг. Отначало устройството за следене беше кехлибарено, но скоро започна да се обагря в блестящо оранжево. Когато червенината отново плъзна по ръбовете му, настроението ни се подобри.

С нежелание оставих улицата (поне аз) и се насочихме към крайречния парк, където снегът бързо намокри чорапите и краищата на панталоните ми.

След като приспособлението на Бруно стана яркочервено, ние се изкачихме на едно хълмче и видяхме Греъм Стоун. Той стоеше на края на кея до пристана за яхти. Пришълецът се хвърли на палубата на една лъскава яхта, втурна се към рулевата рубка, изкачи се по стълбата и изчезна вътре. Ходовите светлини проблеснаха по протежението на плавателния съд, а двигателите се закашляха и запелтечиха, пробуждайки се за живот.

Спуснах се по хълма, стискайки здраво револвера, за да се предпазя, ако случайно се подхлъзнах по заснежения склон.

Зад мен Бруно викаше нещо, което не можех да чуя. Той изкрещя отново, после също започна да тича към яхтата. Бях сигурен, че тича, без дори да го поглеждам, защото чувах как големите му ходила се удрят в земята.

Когато стигнах до края на кея, Стоун вече беше обърнал яхтата и тъкмо я подкарваше по тъмната река. Докато изминавах последните метри, прецених разстоянието до отдалечаващия се плавателен съд като три-четири метра. Хвърлих се с всички сили, полетях във въздуха и едва успях да се претърколя над хлъзгавия парапет, стоварвайки се на палубата. Бях ударил рамото си в полираните дъски и болката беше толкова силна, че успях да позяпам красотата на звездите за няколко секунди.

Зад себе си чух силен вик, който изразяваше разочарование, последван от шумен плясък.

Бруно не беше успял да се качи на борда.

От мястото, където лежах, виждах илюминаторите на рулевата рубка. Греъм Стоун беше там, взирайки се в мен – може би истинско съществуване, а може би просто поредната от неговите хартиени примамки. Сkochих на крака, разкарах тъпите звезди от главата си и се огледах за

револвера си.

Нямаше го.

Погледнах назад към кея. Бруно не се виждаше никакъв.

Някъде под мрачните талози на водата моят „Смит и Уесън“ лежеше в тинята, абсолютно безполезен.

Изобщо не се чувствах добре. Искаше ми се никога да не бях напуснал „Ейс-Спот“ тази сутрин, никога да не бях срещал Бруно. После прогоних всички неприятни мисли от главата си и взех да се оглеждам наоколо с надеждата, че ще мога да намеря нещо, което да използвам като оръжие.

Ако изведнъж ви се прииска нещата да са по-различни от състоянието, в което са в момента, следващата стъпка е депресията, после – бездействието и накрая – вегетирането. Без значение какво е състоянието на света, човек трябва да се движи напред. Да се движи.

Намерих някаква тръба в един сандък за инструменти, закрепен за палубата. С нея можех да цапардосам нечий череп, ако подходех отзад. Почувствах се по-добре.

Стоун все още се намираше в рубката и продължаваше да ме гледа. В сините му очи блестеше отражението на корабните светлини. Изглеждаше прекалено самоуверен, помислих си аз, докато вървях по палубата към стълбата. Наведох се и започнах да се приближавам крадешком към него, а той изобщо не си даде труда да се обърне и да ме погледне.

Напредвах много бавно, но внимателно. Пред очите ми бяха петимата тийнейджъри, които лежах в снега, а гъбестите образувания растяха от телата им, покривайки ги с паяжини.

Когато бях достатъчно близо, замахнах с тръбата. Тя изсвистя, удряйки го по главата, след което продължи надолу по пътя си през врата, гърдите, корема и бедрата.

Поредният двойник. Тромавият фалшификат се преви, започна да се разтваря и не след дълго представляваше само набръчкана безполезна обвивка. Мамка му!

Погледнах през илюминатора и видях, че почти бяхме преполовили разстоянието по реката до Западния крайбрежен участък на града. Яхтата беше на автопилот. Не можех да направя нищо с управлението и макар че бърниках къде ли не по контролното табло, усилията ми бяха напразни. По-предпазлив отпреди, напуснах рубката и реших да потърся Стоун на друго място.

Открих го близо до кутията с инструменти, където бях намерил тръбата. Беше сграбчил парапета с две ръце и се взираше с копнеж в

приближаващия се бряг, където май щяхме да продължим да се гоним.

Промъкнах се зад гърба му и му дадох да разбере. Оказа се поредната хартиена конструкция.

Колко ми се искаше да знам как копелето успява да прави тези неща! Това беше страхотен талант.

Вече бяхме изминали две трети от разстоянието до брега, което означаваше, че ако не го спипам скоро, той може да ни се изплъзне отново. Бруно ми беше обяснил, че няколко дни в една алтернативна вселена са достатъчни, за да разпръснат остатъчната енергия от пътуването през вероятностите... Казано с прости думи, проследяващият диск щеше да се окаже безполезен.

Стоун трябваше да се крие някъде под палубата. От мястото си виждах всичко от яхтата, което се подаваше над ватерлинията, както и рулевата рубка. Бяха пусти. Затова потърсих люка и стълбите към долните каюти. Щом ги намерих, започнах да слизам така, както всеки добър частен детектив неизменно се научава рано или късно – извънредно предпазливо.

В камбуза се натъкнах на друг двойник, когото героично премахнах с помощта на върнатата си тръба. Чувствах се като идиот, обаче нямах никакво намерение да подценявам някого от тях – и след това да откроя, че това е истинската смъртоносна твар.

Намерих още един хартиен демон в първата от двете спални каюти. Бързо се справих с него. Втората каюта беше празна нито плашилото на Греъм Стоун, нито самият той.

Което означаваше, че остава само банята. Вратата ѝ бе затворена, но не и заключена. Сграбчих дръжката, завъртях я и го видях.

Изведнъж се почувствах объркан. Пред мен стоеше истинският Греъм Стоун заедно с фалшива черупка, която тъкмо се отделяше от него. Изглеждате така, все едно виждах двойно, като двата образа отчасти се застъпваха. Тогава Стоун се озъби и изблъска имитацията си настрана. Тя политна и в същия миг по ръцете му разцъфнаха грозни кафяви мехури от плът, надуха се и се отделиха от кожата, политайки към мен подобно на биологични ракети.

Отстъпих, замахнах с тръбата към приближаващите се... семена, спори или каквото там, по дяволите, бяха. Внезапно краят на импровизираното ми оръжие потъна в облак от гърчещи се бели влакнца. Плесента неумолимо се разпространи надолу по ръката ми и аз изгървах тръбата. Вторият мехур се удари в касата на вратата; цяла колония паяжиноподобна плесен се загърчи около дървото и алуминия, прилепяйки

се към твърдите повърхности, разпространявайки се във всички посоки.

– Не мърдай оттам – изкрещях, преструвайки се на много печен.

Ръцете му се протегнаха към мен. Виждах спорите, които се оформяха под кожата му. Тя потъмня и стана кафеникава, започна да се подува и да се отделя от тялото му.

Едно от кълбовидните образувания се пръсна, удрайки се в близката стена, и запрати облак от бели пипалца към тавана и пода. Там, където плесента бе полепнала по стените на каютата, се появиха пукнатини, сякаш влакнцата бяха прояли твърдата материя.

Второто кълбо се удари в ръкава на спортното ми сако, експлодирайки сред пенеща се бяла гмеж. Никога преди (а и след това) не бях събличал сако толкова бързо – дори и в компанията на възхитителна блондинка, която ми гука на ушенцето. За малко да се обеса с него. Когато сакото се свлече на пода, белите влакнца вече подаваха муцунките си от него и бяха настръхнали досущ като косъмчетата по врата ми.

Стоун тръгна да излиза от банята и се насочи по пътеката към каютите. Ръцете му бяха протегнати към мен и аз побягнах презглава.

Преди бях споменал, че с частния детектив е свършено, когато самообладанието го напусне и че отстъпи ли веднъж, това означава край на кариерата му. Е, продължавам да поддържам това твърдение. Не съм пъзльо. Просто проявих здрав разум. Който бие се и бяга, утре пак за бой се стяга. Така че побягнах. Има времена, когато си даваш сметка, че не е много разумно да нападаш танк със спортно пистолетче, защото има да си седиш с твоето пистолетче и да зяпаш четирийсет сантиметровата дупка, която току-що са ти пробили в корема.

Освен това противното копеле Стоун не играеше същата игра като мен. Той просто не знаеше правилата. И най-пропадналият негодник ще ти даде някакъв шанс – ще използва я нож, я буркан със сярна киселина. Но никога нещо толкова коварно. Стоун, изглежда, пет пари не даваше за традициите, а пък уж се правеше на англичанин.

Щом се озовах горе, веднага се насочих към носа на яхтата и се опитах да преценя на око разстоянието до приближаващия се бряг. Струваше ми се не по-малко от шейсетина метра. Това беше една от най-приятните и гостоприемни гледки в живота ми. Близо до мястото, където се бях подпрял, парапетът бе обрасъл с гъбестата смърт, която обвиняваше желязото с паяковидните си пипалца, впиваше се в него и алчно го разяждаше. Хрумна ми, че тези пашкули са по-опасни и активни от онези, които бяха причинили смъртта на невръстните гангстери на алеята.

Отстъпих вдясно и се сниших зад една от вентилационните тръби.

Предпазливо надникнах и видях Стоун да стои до стълбите към рулеватата рубка, ярките му очи проблесваха, а дланите му бяха насочени в моята посока.

Плавателният съд се приближаваше постепенно до брега.

Но не достатъчно бързо.

Два пашкула със спори прелетяха над главата ми, приземиха се на палубата зад мен и бързо започнаха да разяждат облицовката. Не след дълго яхтата щеше да заприлича на пчелна пита, осеяна с бели пипалца, всяко от тях тънко като конец, но силно и здраво като стоманена жица.

Дочух някакъв виещ звук, сякаш издаван от изтерзания метал. Палубата потрепери, като че ли се ударихме в нещо, после яхтата се раздруса силно и продължи отново по курса си. Килът сигурно се бе отъркал в крайречните плитчини, но май още не бяхме достигнали до твърда земя.

И това стана обаче.

Корпусът се удари във втори риф, раздра дънната си обшивка и заседна в не повече от метър и половина дълбочина, като по-голямата му част остана да стърчи над водата.

Превъртях се светкавично, сграбчих парапета и се прехвърлих от другата страна. Плъснах се в плитчината и тялото ми потъна в тинята, като същевременно успях да ударя челюстта си в някакъв плавей. Зяпнах от болка и се нагълтах с мръсната речна вода. „Значи такова било усещането, когато се давиш“ – помислих си. Веднага си затворих устата и се помъчих да изляза на повърхността. Размахвах неистово ръце, опитах се да се изправя на крака, препънах се в някакви водорасли и се заклатушках като пиян към брега, като плюех, кашлях и се мъчех с всички сили да не падна отново и да взема да се удавя на плиткото.

Може да нямам много качества, които да се ценят в съвременното общество – като изящен вкус и финес например – обаче има някои неща, дето ги притежавам със сигурност. Това са упоритост и инат.

Оставах ми само някакви си пет крачки до скапания бряг, когато гъбестите пашкули внезапно изригнаха пред мен. Бяха два. После още два. Бясна плетеница от бели червеи се надигна и препречи пътя на бягството ми. Обърнах се и погледнах към яхтата. Греъм Стоун, пришълецът-англофил, който изглеждаше като някакъв зъл Кари Грант, също бе напуснал корабчето и в момента цабуркаше към мен.

Завъртях се надясно. Две спори мигом паднаха там. Бледите червеи се заизвиваха във водата, търсеци и гърчеци се, и се насочиха към мен.

От лявата ми страна изскочиха още две. Никакво уважение към

традициите. Водата вече стигаше само до прасците ми и нямаше как да се гмурна под повърхността ѝ и да отплувам като волна риба. Освен това, ако така или иначе гъбестите образувания щяха да ме докопат, предпочитях това да стане тук, където щях да виждам какво възнамеряват да ми направят.

Греъм Стоун се приближаваше неумолимо към мен – този път без да ме засипва с купища плесен. Изглежда, знаеше, че съм му в кърпа вързан.

Намирахме се на абсолютно безлюдна ивица от крайбрежието. Не можех да извикам никого на помощ.

В този момент отляво се чу бясното ръмжене на малка моторница. Пронизителната сирена звучеше като тромбата на някой дивен автомобил. Постепенно Бруно изникна от здрача и пелената на сипещия се сняг. Бе застанал зад руля на четириметров катер и го стискаше така, все едно това беше най-ценното нещо на света. Катерът се движеше поне със седемдесет километра в час. Пореше с лекота водата, която се разделяше на две разпенени дъги покрай носа ѝ. Понеже моторницата беше значително по-лека от яхтата, а и имаше по-малко газене, тя премина с лекота през плитчините и се понесе към нас.

– Бруно! – извиках аз.

Изречението му беше учебнически пример за човек – или по-скоро мечка – обхваната от пристъп на умопомрачителна тревога. Очите му се въртяха диво в орбитите си и той вероятно се бе примирил с най-лошото.

Катерът се удари в брега, а витлата му бясно се въртяха. Вяза се в пясъка със скорост от най-малко петдесет километра в час, блъсна се в една скала, закова се изведнъж и изхвърли мечока над предното стъкло. Той прелетя разстоянието до брега със завидна грация и се стовари по гръб върху покрития със сняг пясък.

Бързо се изправи. Изглеждаше леко замаян и палтото му бе покрито с пясък, но бе оцелял.

Започнах да подскачам като обезумял във водата, да размахвам френетично ръце и да крещя:

– Гепи го, Бруно! Гепи го веднага!

Гадните бели влакнца се приближаваха неумолимо към мен, макар че Греъм Стоун бе спрял да се движи.

Мечката надигна глава, погледна ме, потърси широката си шапка, не я намери на мястото ѝ и сви смутено рамене.

– Гепи го, Бруно, гепи го! – продължавах да вия аз.

Той извади глупаво изглеждащия си пистолет и преди Стоун да успее да го засипе с поредната си порция гъбеста плесен, моят приятел мечокът изпепели кучия му син със своя „Дисни 780 Дет Хоуз“. Единственото, което остана от противното извънземно копеле, беше пепелта, която бързо бе разнесена от вятъра.

Знаех си, че трябва да се опитам на всяка цена да се снабдя с нещо подобно. Навярно Мики Маус ги продаваше скришом в някой таен магазин в „Гомороу Ленд“.

– Ти го уби! – извиках, докато Бруно изгаряше бялата плесен, обградила ме от всички страни.

После сигурно нивото на кръвната ми захар е паднало драстично, защото се строполих. Обаче съм сигурен, че не изгубих съзнание.

ГЛАВА 5

Трябваше да се отървем от яхтата. Само за петнайсет секунди, щом Бруно се зае с нея, от нея останаха само пращинки, които бяха погълнати от водата. Никакъв огън. Само едно уушшшш! – и после прах. Мечокът унищожи и моторницата, както и всичко, което бе оставило някаква следа в онази вечер.

Вървахме по мрачния бряг около километър и нещо, после се натъкнахме на някакъв крайречен клуб, откъдето повикахме такси. Шофьорът беше извънредно любопитен да разбере дали Бруно е обрал всички овации на някой маскарад, но ние нищо не казахме.

Когато най-сетне се добрахме до дома ми, почистихме и изядохме всички пържоли от хладилника, всички яйца, всички парчета сирене, абе... всичко. После довършихме трите бутилки уиски – макар че трябваше да признаем, че той изпи повечето сам.

Не започнахме да си говорим веднага за Греъм Стоун. Приказвахме си много за това какво е да си ченге – както частно, така и такова, което носи значка. Побъбрихме си за хулиганите, с които си имахме работа – и се оказа, че те не се различават чак толкова в различните вероятности. Той ми обясни защо моята Земя не е достатъчно цивилизована, за да бъде приета в общността на вероятностните светове – освен ония неща за доверието. Странно, но Бруно заяви, че положението няма да се оправи, докато моят тип не изчезне от лицето на Земята. Въпреки че ме харесва. Сигурен съм в това. Странна работа.

Малко преди разсъмване той си направи инжекция, която го накара да изтрезнее моментално. Стиснахме си ръцете (е, поне той се наведе надолу и стисна моята) и се разделихме. Бруно се отправи в търсене на трансмисионна точка, откъдето да се върне в своята вероятност. Аз пък отидох да спя.

Никога повече не видях симпатичния мечок.

Е, срещнах се с къде-къде по-странни птици. По-странни от всички дегенерати, с които съм си имал работа в този град. По-странни от Бени – Дийкълбейкър Щрауса и Сам – Съливан Спекуланта. По-странни от Хънчбак Хагърти, уродливия наемен убиец. По-странни даже от Греъм Стоун или Бруно. Някой ден непременно ще ви разкажа за тях.

Точно сега обаче имам среща с най-готината червенокоса мадама, която някога сте виждали. Казва се Лорела, танцува като сбъдната мечта

и като изключим интереса ѝ към вентрилоквистките кукли, направо нищо ѝ няма.

КРАЙ

© 1971 Дийн Кунц
© 2003 Адриан Лазаровски, превод от английски

Dean Koontz
Bruno, 1971

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2007

Публикация:
ИК „Плеяда“, София, 2003

STRANGE HIGHWAYS

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3574>]